

ната езичници, както и еретицитѣ, като зловрѣдни за българската държава.

Пресвитеръ Григори работилъ сжщо на българското книжовно поле по заповѣдь на княза Симеона „Книголюбца“. Отъ него е останало съчинението „На Божия завѣтъ стари“—прѣводъ отъ книги, които обясняватъ образуването на новия завѣтъ. То е полемично съчинение за защита на истинската Христова вѣра. Въ него Григори тълкува и доказва съ помощта на ветхия завѣтъ установяването на новия завѣтъ, за да се увѣрятъ невѣрнитѣ иудеи и разнитѣ еретици въ истинността на Христовото учение и за да се прѣдпази обществото отъ несъгласнитѣ съ това учение ереси.

По заповѣдь на Симеона е прѣведенъ отъ неизвѣстни писатели (въ 912 г.) и единъ сборникъ отъ грѣцки, който съставлява цѣла енциклопедия на тогавашната византийско-християнска образованостъ. Въ него сж помѣстени многобройни (383) статии на повече отъ 25 именувани автори. Тоя сборникъ съдържа два вида материали: творения на светитѣ църковни отци и поучения; но съдържанието му е сухо, отвлѣчено и схоластично, а слѣдователно и недостъпно за разбиране отъ обикновенъ читателъ. Той се започва съ едно стихотворно прѣдисловие „Похвала на Симеона“, който е нарѣченъ тамъ „Великий въ царетѣ царъ Симеонъ“. Отъ това прѣдисловие се вижда, че сборникътъ билъ прѣдначенъ да го четатъ боляритѣ.

На Симеона приписватъ прѣвода на словата на Иоана Златоуста, извѣстенъ подъ името „Златоструй“, обаче Симеонъ ще да е избралъ само материала, когато го челъ, и ще да е накаралъ нѣкой придворенъ да го прѣведе.

Въ книжнината отъ врѣмето на Симеона нѣма ни поменъ за народностъ и за национално чувство, защото това чувство се губило тогава поради общността на вѣрата ни съ грѣцитѣ. По съдържание и по стилъ тая книжнина не била лесно достъпна за простия български народъ. Отъ друга страна нейната отвлѣчена и суха материя не задоволявала още неподготвената и